

градинарь, та ми прати яйца ; насадихъ ги и ето на, сами виждате!

— Ами нѣмашъ ли още яйца отъ тѣхъ, да ни дадешъ и ние да си завѣдимъ?

— Имамъ — рекълъ — какъ да нѣмамъ; само че скжпички сж. Двайсетъ лева едничкото.

Двайсетъ, дваисетъ! Дай ни по две-три, та и ние да имаме отъ тѣхъ.

— Да ви дамъ бе, дѣдовото, да ви дамъ! Стока за проданъ ми е и чиста стока. Носливи сж, месо правятъ и се вѣдятъ като кокошинки. Само че дали ще има за всички ви.

— Колкото имашъ, дай ги сега, а за другитѣ другъ пжтъ ще дойдемъ.

И започналъ дѣдо Куманъ яйца да продава. Продавалъ той, пристигали селяни, продавалъ, а въ недѣленъ день моми, ергени и дечурлига отъ тѣхното село идвали да гледатъ пѣтлитѣ.

Съживила се старата Гурбалова воденичка, събралъ си и парици дѣдо Куманъ, ама все нѣщо го гложди на сърдцето.

— Ще се излюпятъ ония ми ти яйца, мисли си, ще наизкачатъ пилета безъ рога по селата, че какъ ще отговарямъ после на селянитѣ! Ехъ, най-после лжжата е като броеница. Следъ едно зърно иде друго, следъ него трето и тѣй се върти; дордето се скжса и се прѣснатъ зърната. Ще карамъ, догдето може.

Тѣкмо тѣй се утешавалъ, и ето ти Ботю Стайки-нинъ отъ Паничере пристига, каченъ на магаре, и две пилета провиснали отъ страни.

— Дѣдо Кумане бе, ти защо ме излжга, та ми взе парицитѣ?

Я си вижъ пилетата. Кжде имъ сж рогата, а?